

ÚSTAVNÍ PŘEZKUM MEZÍ PRAVOMOCÍ EU V ČR A V NĚMECKU

(LISABONSKÁ SMLOUVA A DALŠÍ VÝVOJ)

Práce se zabývá analýzou judikatury Ústavního soudu ČR a Spolkového ústavního soudu, vztahující se k otázce vztahu mezi vnitrostátním právem a právem evropským, se zaměřením zvláště na problematiku oblastí nároků ultra vires kontroly, tedy práva finálního rozhodnutí ústavního soudu členského státu o tom, zda některý z aktů unijních orgánů překračuje pravomoci, které byly na EU přeneseny členskými státy na základě Smluv. Práce se kromě úvodu a závěru dělí na čtyři kapitoly. Kapitola první představuje klíčová ustanovení německé a české ústavy, která umožňují těmto členským státům delegovat některé své výsostné pravomoci na EU. Kapitola druhá se věnuje dřívějším rozhodnutím obou ústavních soudů, která se vztahovala k problematice evropského práva (a to před rozhodnutími o Lisabonské smlouvě) a poukazuje na zásadní premisy, které byly nejdůležitější pro budoucí vývoj jejich judikatury ohledně vztahu vnitrostátního a evropského práva. Kapitola třetí nabízí analýzu tří nálezů k ústavnosti Lisabonské smlouvy (jedná se o Lissabon-Urteil Spolkového ústavního soudu a dva nálezy Ústavního soudu ČR – Lisabon I a Lisabon II). Tato analýza umožňuje srovnat vybrané procesní i materiální otázky, které byly před oběma soudy řešeny. Čtvrtá a poslední kapitola je zaměřena na doktrínu kontroly ultra vires, tak jak je o ní pojednáváno v nálezech k Lisabonské smlouvě obou ústavních soudů a v judikatuře, která následovala, a je rozebírána možnost výkonu kontrolních pravomocí národními ústavními soudy. Závěry práce ukazují, že nárokové právo přezkoumávat, zda akt unijních orgánů překračuje meze pravomocí svěřených EU, není konformní se Smlouvami a případné odmítnutí aplikace takového aktu členským státem může být předmětem řízení o porušení Smluv před Soudním dvorem EU.